

[Lone Dybkjær]

altså ikke forhindret, at vi i andre sammenhænge har gennemført omvendt bevisbyrde.

I sammenhæng med afskedigelse synes jeg at de 24 måneders løn lyder højt i forhold til, hvad vi i øvrigt har sagt. Det er sådan mere for, at vi ikke får de øvrige bestemmelser devalueret, at jeg synes, 24 måneder ligger i overkanten.

Men jeg synes, der er god grund til, at vi får arbejdet med det. Det var fint, at der blev arrangeret en høring om det, men vi må på en eller anden måde se, om vi kan få brudt nogle nye barrierer; ellers tror jeg, det kan blive vanskeligt for alvor at få gennemført den lige løn. Og den aller alvorligste barriere er efter min opfattelse, hvordan vi kan komme igennem med at have en mindre opdelt beskæftigelse, altså en beskæftigelse, der er mindre opdelt på køn.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne svare fru Lone Dybkjær, for det lod til, at det ikke var helt forstået, hvad jeg egentlig sagde, og i hvert fald hvad jeg mente, når jeg talte om, at Kvindeligt Arbejderforbund, føler jeg, er en stor hindring for lige løn for kvinder.

Når nu fru Lone Dybkjær siger, at hun er uddannet som ingeniør, er ikke nogen i tvivl om, at når fru Lone Dybkjær får en stilling som ingeniør, vil det være på lige vilkår, uanset om hun var en mand eller en kvinde – og hun er da heldigvis en kvinde, kan man se. Det er det jo bl.a., fordi der for arbejdsmarkedets parter, når de skal sidde og diskutere løn, ikke er noget, der hedder løn for kvindelige ingeniører og løn for mandlige ingeniører.

Men når vi taler om en anden gruppe personer, som er lidt lavere aflønnet, så skal arbejdsmarkedets parter pludselig sidde og tale om løn for mandlige arbejdere og løn for kvindelige arbejdere. Så står vi godt nok med en lov og siger, at der skal være lige løn. Men det er altså to forskellige forhandlinger, man skal igennem, og så er det, vi må erkende, at det ikke altid lykkes lige godt.

Så er det, at jeg siger: Hvis man sammenlagde disse fagforeninger, så tror jeg på, at de, der skal forhandle – om det så er mænd eller kvinder, det er for mig bedøvende ligeegyldigt – vil stå meget stærkere, og så vil der ikke være én, der bagefter kan komme og sige: Jamen fordi hun er kvinde, kan hun ikke få det samme i løn.

Man kan ikke lave en opdeling, når det er med i den samme overenskomst.

Derfor er det, jeg siger: At blive ved med at lave en særskilt ordning for kvinder er lige så tåbeligt som at lave en særskilt ordning for racer, farver eller lignende. Vi er mennesker alle sammen, og derfor skal vi altså også erkende det og så være i én slags fagforbund, eller hvad det nu skal være; vi skal ikke lave særregler for kvinder.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Nej, jeg havde faktisk forstået, hvad det var, fru Annette Just sagde, og jeg er ikke uenig i, at det, at der er den opdeling, i sig selv er problemskabende. Det var derfor, at jeg selv gik ind på den opdeltede beskæftigelse.

Jeg synes derfor, at det, man skulle prøve at arbejde på, er, hvordan vi kan komme om ved den opdeltede beskæftigelse, og så vil det jo automatisk overflødig gøre det kønsopdelte organisationsområde også. Jeg tror bare ikke, at det er den rigtige vej at gå først at nedlægge Kvindeligt Arbejderforbund og så regne med, at det sker bagefter. Det kan man jo have forskellige meninger om, men jeg er enig i problemstillingen, at det i sig selv kan risikere at være bevarende. Jeg tror bare på, at hvis ikke man har den pressionsgruppe i dag, så sker der ikke noget – om man vil bruge udtrykket »pressionsgruppe« i sammenhæng med Kvindeligt Arbejderforbund.

Det var derfor, jeg var lidt optaget af, hvordan vi i realiteten kunne gå ind og styrke Kvindeligt Arbejderforbund; det er sådan set det, det handler om. Der er problemer med ligestilling alle mulige steder, men nu kunne vi prøve at tage os af de steder, hvor der faktisk er tale om, at der bliver en ekstrem social skævhed også. Derfor mener jeg, at det er Husligt Arbejder Forbund og Kvindeligt Arbejderforbund, det drejer sig om, og hvordan vi kan gå ind og støtte de grupper. Det er i virkeligheden det, det handler om, hvis vi skal diskutere ligeløn. Måske skulle vi i virkeligheden være mere kontante og præcise på det felt frem for at gøre så mange andre mere eller mindre akademiske tiltag eller i hvert fald nogle, der kan være til gavn primært for akademikere.